

בית הדין הארצי לעבודה

בשא 000667/08		

בעניין: ד"ר אילן שדה
בעצמו
המבקש

נגד

המרכז האקדמי רופין, ע.ר.
ד"ר גדי ויטנר
פרופ' שושנה ארד
ע"י ב"כ עו"ד רזיאל גסלר
המשיבים

להחלטה בעבודה (04-01-2007): בשא 9327/06 ד"ר אילן שדה נ' המרכז האקדמי רופין שופטים: אילן איטה, עו"ד: גסלר
לפסק-דין בעבודה (22-09-2008): עב 4870/04 ד"ר אילן שדה נ' המרכז האקדמי רופין שופטים: אילן איטה, עו"ד: רזיאל גסלר
לערעור בעבודה (נדחה, 02-06-2009): עאח 30/09 ד"ר אילן שדה נ' המרכז האקדמי רופין, עמותה שופטים: יגאל פליטמן, שמואל צור, רונית רוזנפלד, עו"ד: רזיאל גסלר

החלטה

1. לפני בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על פסק דינו של בית הדין האזורי לעבודה בתל אביב (השופט אילן איטה ונציג **הציבור מר פדרו מרכוס צ'רטקוב; עב 4870/04**), אשר ניתן ביום 22.9.08 ועל פי אישור המסירה הומצא לידי המבקש ביום 20.10.08. המועד האחרון להגשת ערעור, היה לפיכך יום 19.11.08. הבקשה הוגשה ביום 30.11.08.

רקע

2. המבקש - אשר טען כי לא התקבל לעבודה כמרצה במשיבה 1 כנקמנות על מאבקיו כחושף שחיתויות במגזר האקדמי והממשלתי ולחלופין מטעמי גיל - עתר לבית הדין האזורי בדרישה להצהיר כי הוא הופלה שלא כדין; להורות על מינויו כ"מרצה בכיר" במשיבה 1; ולפסוק לו פיצויים בגין נזקים שנגרמו לו, לרבות הלנת שכר ופיצויים עונשיים.

3. בית הדין האזורי דחה את תביעת המבקש על כל ראשיה וקבע כי המבקש פנה ביוזמתו למשיבה והציע עצמו למשרת הוראה בעת שבמשיבה כלל לא היה צורך במרצה. בית הדין דחה את טענותיו של המבקש כי פנה למשיבה בעקבות מודעה שפורסמה בעיתון ו/או בעקבות מודעות שפורסמו ברשת האינטרנט. עוד קבע בית הדין כי בסמוך למועד פניית המבקש למשיבה לא נקלט כל מרצה אחר למשרה הנטענת.
4. בית הדין קבע עוד כי הבירור שהתקיים במשיבה בפנייתו של המבקש נעשה "אך בשל ה"לחצים" שהפעיל התובע שלא כדין והגם שלא היתה משרה פנויה להציע לתובע". זאת ועוד, גם אילו הייתה משרה פנויה במשיבה, בית הדין שוכנע כי הייתה הצדקה שלא לקבל את המבקש לעבודה "על רקע של כישורים בין אישיים".
5. בית הדין האזורי דחה גם את תביעת המבקש כנגד המשיבים 2 ו 3, וקבע כי גם אילו היה מוכח כי אכן נעשו עוולות על ידי המשיבה 1 כלפי המבקש, הרי שלא הוכחה כל תשתית עובדתית ומשפטית אשר יש בה כדי לייחס אחריות אישית למשיבים 2 ו 3.

טענות הצדדים

6. המבקש אינו מציין בבקשה מתי הומצא לידיו פסק הדין אך טוען כי "אינני עו"ד ואני נאלץ לפעול באילוצי זמן קשים ביותר. אני מתקשה מאוד לעמוד בלוח זמנים כאשר עלי לעבוד לפרנסתי, ללא עו"ד צמוד וללא כל סיוע". עוד טוען המבקש כי סבר שלרשותו עומדים 45 יום להגשת הערעור וכי במהלך תקופה זו נאלץ לצאת לחו"ל, וכמו כן היה חולה, ובשל סיבות אלו נבצר ממנו להכין הערעור. עוד טען כי מדובר בעניין תקדימי ולמשיבים לא נגרם כל נזק.
7. בתשובתם טוענים המשיבים כי המבקש לא נתן כל "טעם מיוחד" להארכת המועד, על אף שהינו בקיא ומכיר היטב את המערכת המשפטית והמועדים להגשת הערעור (המבקשים צירפו לתשובתם פירוט הליכים משפטיים שונים אשר ניהל המבקש מאז שנת 1992 ועד היום, בערכאות משפטיות שונות ובהן בתי הדין לעבודה).
- עוד הם טוענים כי על פי הפסיקה טעות במניין הימים אינה מהווה "טעם מיוחד" להארכת מועד; הבקשה אינה מנומקת ואינה נתמכת בתצהיר; המבקש לא ציין מדוע נאלץ לצאת לחו"ל, באילו תאריכים ולכמה זמן; המבקש גם לא צירף כל אסמכתא המעידה כי אכן יצא לחו"ל. האישור הרפואי שהגיש המבקש מתייחס ל-5 ימים בלבד שבעיצומם הגיש המבקש את הבקשה; המועד להגיש ערעור חלף בטרם הוגשה הבקשה ולפיכך אינטרס ההסתמכות של המשיבים לסופיות הדיון יפגע כתוצאה מהארכת המועד; סיכויי הערעור הינם קלושים שכן תביעת המבקש נדחתה על יסוד קביעותיו העובדתיות של בית הדין האזורי המתבססות על העדויות והראיות שהובאו בפניו, קביעות בהן אין ערכאת הערעור נוטה להתערב.

8. בתגובתו לתשובת המשיבים חוזר המבקש על טענותיו בדבר יציאתו לחו"ל והמחלה בה לקה (אך ללא פרטים נוספים או אסמכתאות נוספות). המבקש גם טוען כי "הואיל **ופסק הדין היה כה משפיל**" הוא לא קרא אותו עד תומו ולכן נעלמה ממנו הוראת בית הדין האזורי בדבר הגשת ערעור בתוך 30 יום, כאשר לגישתו שיקולי צדק מחייבים את מתן הארכת המועד. עוד הנו טוען כי בנסיבות העניין אין צורך בתצהיר ודי באישור הרפואי שהוגש.

דיון והכרעה

9. המועד להגשת ערעור על פסק דין של בית דין אזורי נקבע בתקנה 73 [לתקנות בית הדין לעבודה \(סדרי דין\)](#), התשנ"ב – 1991 (להלן – "התקנות"), שזו לשונה:

"המועד להגשת ערעור על פסק דין של בית דין אזורי הוא שלושים ימים מיום השימוע, או מהיום שבו הומצא למערער פסק הדין אם ניתן בהעדר הצדדים, והוא כשאין הוראת חיקוק אחרת הקובעת מועד שונה להגשת ערעור".

סמכות בית הדין להארכת מועד נקבעה בתקנה 125 לתקנות, הקובעת כי:

"מועד או זמן שקבע בית הדין או הרשם לעשיית דבר שבסדר הדין או שבנוהג, רשאי הוא, לפי שיקול דעתו ובאין הוראה אחרת בתקנות אלה, להאריך מזמן לזמן, אף שנסתיים המועד או הזמן שנקבע מלכתחילה; נקבע המועד או הזמן בחיקוק, לרבות בתקנות אלה, רשאי הוא להאריך מטעמים מיוחדים שיירשמו".

10. לעניין "הטעמים המיוחדים" שבגינם ניתן להאריך מועד הקבוע בחוק או בתקנות נקבע ב**עצ"ח 56/05 מאיר איתן – הילטון תל אביב בע"מ**, (לא פורסם, מיום 23.5.05):

"אין בנמצא, בחוק או בפסיקה, רשימה סגורה של טעמים העולים כדי "טעם מיוחד". ספק אף אם ניתן לגבש נוסחה נוקשה אשר כוחה יפה לכל המקרים. אשר על כן, יש לבחון כל מקרה על נסיבותיו הוא".

לעניין זה נקבעו על ידי בית המשפט העליון בע"א **6842/00 ידידיה נ' קסט ואח', פ"ד נה(2) 904**, עקרונות מנחים להגדרת "טעמים מיוחדים", שהינם:

"... בחינת המקרים השונים מלמדת כי טעם מיוחד יוכר במקרה שבו סוכלה הכוונה להגיש ערעור, עקב אירועים שהנם מחוץ לשליטה הרגילה של בעל הדין (מוות, מחלה). טעם מיוחד קיים אף במקרה בו התחולל אירוע שאינו צפוי מראש, ולא ניתן להיערך אליו מראש. גם מצב דברים שבו טעה בעל הדין ביחס למצב המשפטי או העובדתי, כלול בקטגוריה

זו, ובלבד שהטעות אינה טעות מובנת, מאליה טעות הניתנת לגילוי על ידי בדיקה שגרתית, שהגשת כל כתב טענות מחויבת בה".

11. לאחר בחינת טענות המבקש וכלל החומר שבתיק, אני סבורה כי יש לדחות את הבקשה. פסק הדין הומצא לידי המבקש ביום 20.10.08 ולפיכך יש להתחיל למנות את המועד להגשת הערעור מתום פגרת הסוכות. על המערער היה להגיש הערעור בתוך 30 יום והדברים נכתבו באופן מפורש בסיפת פסק הדין. המערער טען כי נאלץ לשהות בחו"ל וכן כי היה חולה בתוך התקופה להגשת הערעור אך טענות אלו נטענו בעלמא ולא הובאה לאימותן כל ראיה או אסמכתא כדוגמת כרטיסי טיסה או דרכון מוחתם. לעניין זה כבר נאמר (י' זוסמן, **סדר הדין האזרחי**, מהדורה 7, סעיף 689):

"המבקש להראות טעם מיוחד לצידוק האיחור חייב לפחות לפרש את המועדים של האירועים הרלבנטיים ואינו יכול לצפות לכך שעל פי טענה כללית וסתומה שבתצהיר ישיג הארכת מועד".

12. גם האישור הרפואי שצורף לבקשה מתייחס לתקופה שבין יום חמישי ה- 27.11.08 ועד יום שלישי ה- 2.12.08, בעוד הבקשה הוגשה ביום ראשון 30.11.08 היינו בתוך התקופה בה טען המבקש כי לא יכול היה להכין הערעור מחמת מחלה. ממילא, תקופת מחלתו של המבקש החלה רק ביום 27.11.08 היינו לאחר תום המועד החוקי להגשת הערעור, ושלושה ימים בלבד לפני הגשת הערעור בפועל.

13. באשר לטענתו של המבקש כי טעה במניין הימים העומדים לרשותו וסבר כי מדובר ב-45 יום – כבר נקבע כי טענה מעין זו אינה יכולה להוות "טעם מיוחד" להארכת המועד. כפי שנקבע בעא"ח [30/06](#) רוני שמעון בע"מ - חארבי עליאן (לא פורסם, ניתן ביום 20.12.06):

"טענת החברה לפיה טענה במניין הימים, אינה בגדר "טעות שבדין" אשר יכול ותהווה "טעם מיוחד" להארכת מועד. שכן, המדובר בטעות הניתנת לגילוי בבדיקה שגרתית של המועד להגשת ערעור, המוטל על בעל דין באשר הוא. העובדה שהאיחור נובע מאי ידיעת החוק על ידי מתדיין שאינו מיוצג, אינה מהווה "טעם מיוחד" להארכת המועד, באשר אין ליתן לצד בלתי מיוצג עדיפות על הצד המיוצג [דב"ע נב/ 9-94, אביבה לביא - משרד נסיעות רג'ואן, ניתן 8.6.92; בשא 2749/01 שמואל לוי נ' ירמיהו לביא, ניתן 17.4.01]."

14. טעם נוסף לדחיית הבקשה הינו סיכויי הערעור (עא"ח [38/08](#) עזרא מכמאל – המוסד לביטוח לאומי, מיום 22.1.09). פסק דינו של בית הדין האזורי מנומק ומפורט ומתבסס בעיקרו על קביעות עובדתיות שנפסקו לאחר שבית הדין האזורי שמע את העדים

והתרשם ממהימנותם. ערכאת הערעור אינה נוהגת דרך כלל להתערב בהכרעות עובדתיות, ולפיכך סיכויי הערעור גם הם אינם מצדיקים מתן הארכת מועד.

15. **סוף דבר** – הבקשה נדחית. המבקש ישלם למשיבים (יחד) שכ"ט עו"ד בסך 2,000 ₪ בצירוף מע"מ כדין.

ניתנה היום, ט' באדר תשס"ט (5 במרץ 2009) ותשלח לצדדים.

דוידוב-מוטולה סיגל, שופטת

דוידוב-מוטולה סיגל 54678313-667/08

ר ש מ ת

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה